

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra HVORDAN HAN FIK HENDE

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 142.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737873708448/facsimile.pdf> (tilgået 07. juni 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

klang helt lystigt. Han fik Lyst til at synge, men hvad skulde det være? Da randt den Vise ham i Hu, som Husmanden Jørgen havde købt af en Kolportør og foræret ham, idet han sagde, at det var noget, han havde godt af at granske i. Han trak den op af Vestelommen, holdt den nede i Skødet og sang:

Hvis Du bær Elskov til en Pige,
ej skal Du gange og sukke og plo,
ganske oprigtig Du skal hende sige:
Her! skal vi sammen bygge og bo?

Siger hun: Ja, det vil jeg saa gerne!
da skal Du juble af inderlig Fryd,
til saa vinker der Dig i det fjerne
Løn for dit Indres Elskov og Dyr.

Siger hun nej, saa skal Du græde,
dog ej mer end et Fjerdingaars Tid,
saa skal Du atter i Dansen træde,
søge Dig en, som er mere blid.

Det sidste er noget rigtig Vrævl, raabte Lars, da han havde endt Sangen og slog med den knyttede Næve mod Brøndværkets Rand. Han vendte sig om og saa Sofie komme ud af Porten og styre hen mod Brønden med en lille Spand i Haanden. Medens hun svingede den frem og tilbage i Jernringen, løfledes hendes Bryst, og Solen tegnede glitrende hvide Pletter paa hendes lyse-brune Arme.

— Det er Postelinstøj, sagde Lars igen. Han blev siddende paa Brøndværket, blev ved at se mod Sofie, som lod Spanden falde ned i slap Arm og sagtnede sin Gang, alt eftersom hun nærmede sig Brønden og Lars. Hun blev helt underlig til Mode ved at se den resolute Mine og det faste Blik, han sendte hende i Møde. Hun havde altid sagt om ham til sine jævnaldrende, der ytrede, at det var en farlig pæn Karl, hendes Broders ny: Ja men det er en dyask Rad. Om det var en diplomatisk Udtryksmaade for at genne mulige Drillerier tilbage, skal jeg lade være usagt. Vist er det, at hun nok kunde lide fra Vinduet at betragte Lars, naar han f. Eks. svang Øksen mod en Knude Brænde paa Huggeblokken i Gaarden: hun fandt Behag i at se det kraftige Hug skære Luften og at høre det taktfaste Fald mod det knasende Knudestykke. Hun havde mange Gange staaet der og set og lyttet, uden at hun gjorde sig Rede derfor. Og nu i dette Øjeblik var det hende ogsaa en Fornøjelse at se den velskabte unge Karl med